

А. БЕЗИМЕНСКИ

ЗА МОМИЧЕТАТА

1.

Почукаха изтихомъ на вратата
и влѣзоха дветъ момичета при менъ.
Погледна ме като бездънна юлска нощъ едната.
Безлунна нощъ, съсъ сводъ обеззвездень.

На другата очитѣ ѝ въ стоманень цвѣтъ искрѣха.
Не, не, като талази морски!.. Нѣ, не — по-живо отъ талазь!
И стори ми се, че два гължба туптѣха
подъ вейкитѣ на веждитѣ ѝ съсъ крила.

Не помня разговора ни. Но помня, помня ярко:
ловейки погледитѣ имъ — макаръ презъ рамото си — азъ
оплитахъ думитѣ,
снагата ми бѣ жарка,
въ сърцето — пламъкъ,
въ мислитѣ ми — мразъ.

2.

Въ сърцето има улици, горички,
а срѣдъ горичкитѣ — приemenъ домъ,
и въ него влизать волно, като птички,
и при това безъ всѣкакъвъ поклонъ.

Нѣ, този — кажемъ си — не ще приемемъ,
но той не пита, а си влиза самъ,
и като твой любимъ тогазь, безъ време,
безъ позволение се настанява тамъ.

Ти пълень си и съ радости и съ болка...
И често злобна буря разтресе
сърцето ти, и твоя умъ и воля,
и пленума на твоео сърце.